

Симеон Маринковић

Необичне приче и једна песма

Илустрације
Милица
Раденковић

Креативни центар

Симеон Маринковић
Необичне приче и једна песма
Прво издање

© Креативни центар, 2022

Дизајн Душан Павлић
Илустрације Милица Раденковић
Уредница Славица Марковић
Лектура Бранка Тарбук

Припрема за штампу Таџјана Ваљаревић
Издавач Креативни центар, Београд, Градиштанска 8

Тел.: 011 / 3088 446

www.kreativnicentar.rs

e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача мр Љиљана Маринковић, директорка

Штампа Графостил, Крагујевац

Година штампе 2022

Тираж 1500

ISBN 978-86-529-1058-8

Симеон Маринковић

Необичне
приче
једна песма

Илустрације
Милица Раденковић

Креативни центар

Кишобус

Велики кишобран је стајао у ходнику и досађивао се. Иако је напољу падала киша, он никоме није био потребан.

– Зашто ја не браним никога од кише? Па ја сам кишобран! То није у реду!

Није више могао да издржи. Скочио је и кренуо напоље. Стаза је била сва у барицама.

Прво је срео пужа:

– Хеј пужићу, ходи под кишобран!

– Под кишобран?! Ма не! Ја уживам на киши. Нека лије, лепо ми је!

– Види ти то! – изненадио се кишобран. – Значи има и оних који воле да кисну!

Онда је срео једног дечака:

– Хеј, ходи да те заштитим од кише! – рекао је љубазно.

– Хвала, није ми потребно. Имам кишну кабаницу.
Кишобран се забринуо. Пошао је даље. Спазио је дечака и девојчицу који су се склонили од кише испод једног трема. Причали су и кикотали се.

– Извините, хоће ли неко од вас можда под кишобран? – упитао је опрезно.

– Ми бисмо хтели заједно, ако може! – рекла је девојчица.

– Како да не! Изволите! – насмешио се кишобран и сав се раширио.

Дечак је ухватио кишобран за дршку и повикао:

– Ово је сад наш аутобус! Брм-брм, шу-шу! Пу-тујемо!

Док су трчали низ ули-
цу, кишобран је поми-
слио:

Оооо! Види,
види, па ја сам
сада кишобус...
Свиђа ми се да
будем кишобус!

Шта је Важно

Девојчица је трчала по ливади носећи црвени балон. Изненада јој се канап отео из руке, балон је полетео и доспео на највише гране дрвета јабуке.

– Ко си ти? – упитале су га јабуке.

– Ја сам балон – рекао је.

– Штета што ниси јабука. Био би укусан.

Балон се замислио.

– Ево ветра! – одједном узвикну.

Ветар га је покренуо и балон се подигао у висине.

Сусрео је птицу.

– Хеј, ко си ти? – питала га је птица.

– Ја сам балон – рекао је.

– Штета што немаш крила. Могао би да летиш брзо као ја.

– Баш је смешан! – рече друга птица која пролете поред балона.

Балон се растужио. Изненада осети да га нешто го-
лица. Још док је био на дрвету један радознали мрав
се попео на њега и сада је домилео наврх балона.

Мрав повика из свег гласа:

– Хеј мрављи народе и сви остали! Ја летим! Ви-
дим дрвеће и куће! Изгледају као мравињак! Ура!

А онда је шапнуо балону:

– Црвени балону, можда ниси укусан и немаш
крила, али удобан си и носиш ме високо!

Балон се радосно огласио:

– Ура! Ово је баш забавно!

Већ неколико дана играчке у Филиповој
соби стоје разбацане. Нико се њима
не игра. Када дође из Вртића, Филип
се игра напољу или се забавља
игрицама на телефону.

— Нећемо више да чекамо! — побуниле су
се играчке. — Филип нас је заборавио.
Али унемо ми и без њега да се играмо!
Зашто да не?!

У овој књизи дешава се много тога чудног:
играчке се играју саме, метла жарко жели
да полети, један кревет сваке вечери прича
Раши приче пред спавање, а чупкасти облак
с Месецом игра жмурке...

Најмлађи читаоци уживаће у занимљивим
догађајима које крију ове необичне приче
и једна песма.

